

δειχθείσης αὐτῷ τῆς ἐπιστολῆς οὐδόλως ἐφάνη ἐκπληττόμενος ἐκ τοῦ περιληπτικοῦ καὶ ἀποτόμου αὐτῆς. Μὰς ἐπληροφόρησε δὲ ὅτι ἡ κυρία Κάδερικ ἦτο γυνὴ φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους τῆς, εὐθέως χαρκατῆρος, ἀνευ φαντασίας, βλίνουσιν εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν, γράφουσιν δὲ ὡς ὠμίλει, ἀνευ οὐδεμιᾶς ῥητορικῆς ἐπιτηδεύσεως.

[Ἐπειὶ συνέχισα]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου].

Ὁ ναύτης, ὡς ἐκ τοῦ ταχέως ἐπαγγέλματος τοῦ, ὑπερέτει ἐπὶ πολὺ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου τὸν ἐκράτει διὰ τῆς τυλῶδους χειρὸς τοῦ, συνεσφιγμένον μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ, ἐν ᾧ ἡ ἐτέρω, εἰς γρόνθον συνεσφιγμένη, ὑψύτο ὡς βχεῖται σφύρα, μέλλουσιν νὰ κατασυντρίψῃ τὸ κρανίον.

Ἡ Παυλὶνα πάντοτε γονυπετής, τοὺς ἐθεώρει μὲ βλέμμα παρὰ κρονος, ἀνευ δυνάμεως, ἀνευ φωνῆς.

Ἦτο λοιπὸν τόσῳ ἰσχυρὸς ὁ ἀνὴρ, ὃν μετεχειρίζετο ὡς παιδίον; ἦτο τόσῳ τολμηρὸς ἐν τῇ πάλῃ, ὁ σύζυγος, ὁ τόσῳ δειλὸς πρὸ αὐτῆς; Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπίστευσεν ὅτι αὐτὸν ἡγάπα περισσότερον τοῦ ἄλλου.

Αἱ ἀστραπὴ, ταχέως διαδεχόμεναι ἀλλήλας, καθίστων καταφάνεις, ἐν τῇ ζοφερῇ νυκτί, τὰς περιπετείας τῆς φρικώδους ἐκείνης πάλῃς. Ὑπὸ τὸ ὠχρὸν τοῦτο φῶς, ἡ ὠραιότης τῆς Παυλίνης καθίστατο καταφανεστέρα· μὲ τὸ στίλβον ἐκ τοῦ ὕδατος δέρμα τῆς, μὲ τοὺς βοστρύχους κεκολλημένους ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ τὸ περίτρομον βλέμμα, τὸ στόμα ἡμισηνεωμένον, θά τὴν ἐξελαμβάνε τις, ἐκεῖ γονυπετῇ, ὡς τὰ ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἐκκλησίαις κίτρινα ἐκ τοῦ χρόνου ἀγάλματα, ἅτινα προσεύχονται ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀνδρείων ἱεποπτῶν.

Αἱ χεῖρές τῆς ἐτείνοντο πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐκ τῶν χειλέων τῆς διέφευγον ἀναρροὶ λέξεις . . . προσευχὴ!

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγκταταλειμένου πλοίου, ὡς χεῖμαρρος καταπίπτουσα βροχῇ, καὶ τὸ κροτοῦν κύμα, τὴν ἐκάλυπτον μὲ ὕδωρ καὶ ἀρούς· δὲν ἐκινεῖτο ἔμμενον ἐκεῖ, ὡσεὶ ἦτο ἐκ μαρμαῶν.

Αἶφνης πνοὴ ἀνέμου ἰσχυρὰ, προσβολὴ κύματος οὐρανομήκους, πρὸς ὀλίγον ἀνέτρεπον τὸ ἡκρωτηριασμένον πλοῖον. Οἱ δύο πλίκιόντες ἐκυλίσθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω ἡ Παυλὶνα ἔμμενη γονυπετής καὶ προσευχομένη πάντοτε.

Ὡς ἐκ τοῦ κυλίσματος, ὁ γρόνθος ἐξέφυγεν, ἡ χεὶρ ἀφῆκε τὸν λαιμόν, καὶ ἤδη ὁ Ἰωάννης εὐρίσκειτο ὑπὸ τὰ γόνατα τοῦ Δελοτίλ. Εἰς λάμπιν τινὰ ἀστραπῆς, ὁ Μάξιμος διέκρινεν ἐκεῖ πῶς λάμποντα τὸν χάλυβα τοῦ πελέκειος . . . Ὡς ἠττάτο ἂν δὲν ἐπωφελεῖτο τῆς περιστάσεως . . . Τὸν ἀνέλαβε καί, κρατῶν τὸν ἀντίπαλόν του ἀπὸ τοῦ ὤμου, τὸν ἀνύψωσεν.

Ἡ Παυλὶνα ἔρρηξε κραυγὴν.

Ὁ πέλεκυς ἐκτύπησε τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐκεῖνος τότε παρηνθὺς ἠγέρθη συνταρασσόμενος δ' ὡς ταῦρος, ἀπεσπάρθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ, ἐπλήθησεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τυρλούμενος ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ τῆς βροχῆς, ἅτινα ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τῆς κοιλίας. Ὁ Μάξιμος ἀνθίστατο ἡ πάλῃ ἐξηκολούθει ἀγροῖα ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν ἀστραπῶν, τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀνεμὸν.

Αἶφνης κατισχύσασα πάντων ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου ἀντήχησεν:

— Αἶ, σοῦ φαίνεται πῶς ἔτσι μὲ μὴ λέξι· μπορεῖς νὰ καταστρέψῃς σὲ μὴ βροδείχ; μὴ ζωὴ; Λοιπὸν τὸ παιδί πῶς δι' αὐτὸ ἐξοῦσα δὲν εἶνε δικό μου, εἶνε παιδί σου, αἶ; μὰ καὶ ἔτσι τὸ ἀγκυρὼ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ποθῶναι! Ὡς χαθῶ ἐγώ, μὰ μαζὺ μου θὰ χαθῶτε καὶ σεῖς . . . Ἀνκνὸς, ἐπῆρες τὸ μπαλτά, ἀλλ' ἔννοια σου μὴ σε μέλλει, μὲ τὰ χέρια μου, μὲ τὰ νύχια μου, ἐγὼ σὲ ξεσχιζῶ . . . Αἶ, ἄθλια, ἔτσι παίζεις μὲ τὴν τιμὴ καὶ μὲ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων; Πέθανε λοιπὸν τὴν ἀδυστυχίαν σὲ σὲ καὶ σ' ἐκείνην!..

Ἡ Παυλὶνα, γονυπετής καὶ προσευχομένη πάντοτε, ἐκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν διὰ νὰ μὴ βλέπῃ πλέον.

Ὁ Ἰωάννης Μερὺ ἦτο εὐρωστὸς, νευρώδης· τὸ δ' ἄγριον μῖσος, ὅπερ ἔτρεφε, καὶ ἡ φουερὰ ὀργή, ἥτις τὸν κατέλαβε, τὸν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα ἐρυθρὰ, ὡς διὰ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἐν τῇ ὀργῇ ἡ ἰσχύς καὶ ἐνεργητικότης διπλασιάζονται . . .

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐσφιγγε τὸ ὑπογάστριον τοῦ ἀθλίου, ἐκπέμψαντος φοικτὴν ὀρυγὴν, διὰ τῆς ἐτέρας τὸν ἔσυρεν ἐκ τῆς ξανθῆς καὶ αὐλῆς αὐτοῦ κόμης. Συνήγαγε τὰς δυνάμεις του, ἔλαβε τὸ σῶμα τοῦ Μάξιμου, κατέλαβε τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν ὑπεράνθρωπον, τὸ ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὸ ἐξεσπενδόνισεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀνακραζών:

— Στὴ θάλασσαν, κκούργε! . . . νὰ σὲ φᾶν τὰ ψάρια!

Δύο ταῦτοχρόνως κραυγαὶ κατέπνιξεν ὁ βρόμος τοῦ κερανοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ὡς παρὰ φωνῶν παρῆλθεν περὶ ἐκυτόν· ἰδὼν δὲ τὴν σύζυγόν του ἐκεῖ γονυπετῇ, ἐσταύρωσε τοὺς βροχίονας καὶ εἶπε:

— Ἐτελείωσα μὲ τὸν ἔνα . . . τὸρκα, Παυλὶνα, ἡ σειρὰ σου!

Ἐκείνη ὑπακούσασα, ὠλισθήσεν εὐθέως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τῶν βεβρεγμένων σκνίδων τοῦ πλοίου, ταλαντευομένη εἰς ἕκαστον βῆμα καὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, ἐπλησίασε τὸν σύζυγόν της· κλείουσα καὶ ἰκετεύουσα:

— Συγχώρεσέ με, Μερὺ, συγχώρεσέ με . . . σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι σοῦ εἶχα πῆ ψέμα . . . ὁ Διονύσιος μὰς εἶνε πολὺ μικρὸς ἀκόμη.

— Αἶ, Παυλὶνα, ἐλησμονήσας νὰ κλάψῃς τὸν ἀγαπητικόν σου . . . ἔχεις ἐλπίδα

πῶς θὰ σωθῇ; . . . γιὰ πρόσθεε καὶ νὰ κούρῃς . . . ἀκούς;

Φρικώδης κραυγὴ ἀντήχησε πενθίμως· ὁ Μάξιμος ἀποπειραθείς νὰ κολυμβήσῃ, ἀλλὰ παρὰ σπυρθεῖς ὑπὸ τοῦ μαρινώδους κύματος, ἐρρίφη ὀρμητικῶς ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου καὶ ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ ἀγαπητικὸς σου, Παυλὶνα, ἀπέθανε· εἶνε χρεῖς νὰ πεθάνωμε καὶ ἐμεῖς· κἀνὲς ἀπὸ τοὺς δύο μὰς δὲν πρέπει, οὔτε εἰμπαρεῖ, νὰ ξαναῖδῃ στεργά . . . πρέπει νὰ μὰς λυπηθοῦνε, νὰ μὰς κλάψουνε, διὰ νὰ περιποιηθοῦν τὰ ὀρφανά . . . Δὲν θέλω νὰ ποῦνε γιὰ τὸ Διονύσι μὰς: εἶνε χρεῖς μετὰ ἀθλίας καὶ ἐνός φονεῖ . . . γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πνιγοῦμε . . . Παυλὶνα!

— Συγχώρεσέ με, Μερὺ, συγχώρεσέ με· σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ ἤμαι δουλὰ σου· αὐτὸς πέθανε καὶ δὲν θὰ σὲ ἀπατῶ πλέον.

Ὁ κυνισμὸς ἐπέτεινε· ἐὰν ἐπεδέχετο ἐπίτασιν—τὴν ὀργὴν τοῦ ναύτου.

— Εἰσαι, βλέπω, καὶ δειλὴ . . . κακὴ γυναῖκα! Μόνον γιὰ τὸ κακὸ ἔχεις θάρρος καὶ μπορεῖς νὰ κινδυνεύσῃς τὴν ζωὴ σου· τὴν δειλιζέεις νὰ σώσῃς μὲ τὸ θάνατόν σου τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ σου . . . ναι, τοῦ μικροῦ σου . . .

Ἡ Παυλὶνα περιεπτύζατο τοὺς πόδας του.

— Γιάννη, ἤρχισεν ἱκετευτικῶς, Γιάννη! εἶμαι ἀθλίη . . . ἀλλὰ συγχώρεσέ με· ἄφησέ με νὰ ζήσω γιὰ τὸ μικρὸ μὰς . . . γιὰ τὸ παιδί μὰς.

— Δὲν εἶνε παιδί μου . . .

— Εἶνε! σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

Ὁ ναύτης τὴν παρῆλθεν κεκυρῶς· τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἀποπλύνον τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πληγὴν, κατέπιπτεν ὑπέρυθρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γονυπετοῦς γυναικός. Ἀμφεταλαντεύετο δισταζών.

— Δὲν λὲς ἀλήθεια.

— Ὁχι, Γιάννη μου, μὰ τὸ Θεό . . . μὰ τοὺς Ἀγίους . . .

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι εἰς τὴν ζωὴ τοῦ Διονύσι;

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ τῆς, καὶ

— Ναι! ἀπήντησεν ὑποκώφως.

— Ὀρκίσου λοιπὸν.

Καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν, τὴν ἐκράτησε διὰ τοῦ ἐνός βραχίονος, ἐν ᾧ διὰ τοῦ ἐτέρου ἐκρατεῖτο ἀπὸ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

— Εἰς τὸ ὄνομα ὅλων τῶν Ἀγίων, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὀρκίζεσαι; τὴν ἡρώτησεν.

— Ὀρκίζομαι! εἶπεν.

— Στὸ κεφάλι τοῦ Διονύσι μὰς, τὸ ὀρκίζεσαι; ἠρώτησε καὶ πάλιν.

Ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασεν· ἀλλὰ βλέπουσα τοῦ συζύγου τῆς τὸ βλέμμα πύρινον καὶ προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς, βλέπουσα τὴν πλήρη ἀμφιβολίας ἀγωνίαν του,

— Τὸ ὀρκίζομαι! εἶπε καὶ πάλιν.

Ἠκούσθη πταχγῶδης βροντὴ. Κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰκοσι μέτρα μακρὰν ὑπὸ τὴν ὠχρὰν δὲ λάμπιν τῆς ἀστραπῆς, ἥτις προηγήθη, διέκρινεν ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς

καρφύλης ἀφρώδους κύματος, τὸ παρχαμμορφωμένον σῶμα τοῦ Δελοτίλ.

Ἐντρομος ἐκ τοῦ θεάματος καὶ τῆς βροντῆς ἡ Παυλίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ στήθος του.

Ἐκεῖνος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδιάς του.

Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγή.

Ὁ ἄνεμος δὲν ἐμυκᾶτο πλέον, τὸ πλοῖον χλυδωνιζόμενον ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὴν σύζυγόν του κλαίουσαν καὶ ἰκετεύουσαν, οὐδέποτε πρὸ πάντων εἶχε συλλάβει αὐτὴν ψευδομένην... Ὅσακις τῇ ἔκαμνε παρατηρήσεις, πάντοτε ἠνωρθοῦτο ἐνώπιόν του, υπομένουσα τὸ βλέμμα του καὶ δεσπόζουσα τῆς ὀργῆς του. Οἰαδήποτε καὶ ἂν τῇ ἀπεδίδοτο μομφή, ἐκεῖνη πλήρης θάρρους — καίπερ σφαλλομένη — προῦχώρει πρὸς τὸν συζυγόν της, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν, τὴν κεφαλὴν προσηπτή, τὸ βλέμμα περιφρονητικόν, καὶ ἔλεγε τὸ ἀσθενὲς καὶ εὐθραυστον αὐτὸ πλᾶσμα, πρὸς τὸν κολοσσὸν ἐκεῖνον :

« — Αἶ, καλὰ τὸ ἔκαμα... καὶ μὲ αὐτὸ τί ; »

Διὰ τὸν Ἰωάννην ἡ σύζυγός του ἠγνοεῖ τὸ ψῆδος· εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο ἰδοὺ τί ἐσκέπτετο τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἀτυχὴς Ἰωάννης :

— Ἀφ' οὗ ὀρκίζεται ὅτι ὁ Διονύσις εἶνε παιδί μου, ἀφ' οὗ δείχνῃ μετάνοια γιὰ τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε, ... ἀφ' οὗ μοῦ λέγει ὅτι γιὰ τὸ χρέος ἐκεῖνο ἀναγκάσθηκε νὰ παραδουθῇ εἰς ἐκεῖνον... ἔ... »

Φεῦ ! εἶνε τὸσον εὐάρεστον τὸ νὰ πιστεῦῃ τις ὅτι ἐξ ἀνάγκης τὸν ἠπάτησαν ! ὅτι τὸν ἠγάπων πολὺ μέχρι τοῦ νὰ υπομείνωσι τὰ πάντα, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠρώτα ἡδὴ ἐκυτὸν ἐὰν παραδιδόμενη εἰς τὸν Δελοτίλ ἡ σύζυγός του δὲν ἐθυσίαζεν ἐκυτὴν, ἀφ' οὗ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος τὴν ἠπειλεῖ ἴσως διὰ τὸ χρέος, ὅτι ἤθελε τοὺς καταστρέψει πωλὼν τὴν λέμβον του, καὶ τὰ ἐπιπλά του πενιχροῦ των δωματίου. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο οὐδὲ βλαξ οὐδ' ἡλιθίος· ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἐγκέφαλός του εἶχε λάβει δεινὸν κτύπημα... τὸ τοῦ πελέκειος ἐκεῖνο, ὅπερ διασχίσαν τὸ κρανίον του εἶχεν ἴσως προξενήσει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ὅτι ὁ λαὸς καλεῖ τὸσφ παραδόξως : « πετρία ». Δὲν ἦτο τρελλός, ὅχι· ἀλλὰ καθίστατο παιδίον· ἡ ὀργή του ἐσθύνετο ἐν τοῖς ἰκετευτικαῖς δακρύοις τῆς Παυλίνας... τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς του ῥέον αἷμα ἐξήντλει μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς δυνάμεις του.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

K.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΘΑΝΟΥΣΗΣ

[Δ ἡγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Ἐπανερχόμεθα ἐκ τοῦ νεκροταφείου. Ἀληθῶς ἦτο ἄξιος οἴκου ὁ δυστυχής. Τούτου τὴν ἠγάπησεν !

« — Ἦτο μὲν μόλις εἰκοσιτετραετής, — μὲς ἔλεγεν, ἐνῷ ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλφρέδος τὸν συνωδεύομεν εἰς τὴν οἰκίαν του — Εἰκοσιτετραετής ! Δὲν εἶνε φρικῶδες !... ν' ἀποθάνῃ τις εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ! Ἡ ζωὴ μας ἦτο τὸσον γλυκεῖα ! Ἡ εὐτυχία μας ἐφάνετο ὅτι ἐπὶ πολὺ ἔτι ἤθελε διαρκέσει... »

« Τὸ πᾶν μὲς προσεμεδίκα ! Ἡ ὑπὸ κρίσις μας ἦτο πλήρης φωτός !... ἡ σεληνὴ τοῦ μέλιτος διήρκεσε πρὸς ἡμῖν δύο ἔτη... Δύο ἔτη πλήρη ἀνοησιῶν, εἰς ἃς ὡς ἀληθεῖς ἐρχομαι παρεδιδόμεθα· τὸ διατέτ τοῦτο διάστημα παρήλαθ με γέλωτας καὶ φιλήματα !... Μετὰ τὸ πέραν τῶν δύο ἐτῶν, ὡσεὶ ὑπῆρχε φόβος μὴ ὁ κόρος ἐπέλθῃ, ἡ εὐδαιμονία μας ἠῤῥῃσε καταστάσα σοβαρωτέρα !... »

« Ἐν βρέφος ἐγεννήθη... δυστυχὲς παιδίον ! ἤδη ὀρφανόν !... Κοιμάται, κοιμάται μειδιῶν ἐν τῷ λίκνῳ του... τῷ κυανολεύκῳ λίκνῳ του, ὅπερ αὐτὴ ἡ ἰδίκα μήτηρ του, ἡ Λουίζα μου, μετὰ τοσούτης ἡντρέπισεν ἡδονῆς... Κοιμάται !... Δὲν φαντάζεται τὴν μικράν του μαμά, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανιδῇ... τὴν μικράν του μητέρα, τῆς ὁποίας μόλις ἤρχιζε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα... Πρὸ μικροῦ τὴν ὠδηγήσαμεν... πέραν, ἐκεῖ... εἰς τὸν τάφον... Δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον καὶ ἐκεῖνο ὡς ἐγὼ... τὴν καλὴν του μητέρα ! »

Καὶ ἐθρῆνει ὁ δύστηνος· τείνας δὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἀλφρέδον καὶ πρὸς ἐμὲ ἐξηκολούθησε θλιβερώς ὁλοζύων :

— Ἀμφότεροι τὴν ἐγνωρίσατε !... εἴθε οἱ κάλλιστοι τῶν φίλων της !... παρέρρεθητε εἰς τοὺς γάμους μας καὶ μάλιστα σεῖς ἦσθε οἱ ἀρτοῦρές μου... »

« Βεβαίως ἐνθυμεῖσθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἔχει οὕτω ;... »

« Ἀχ ! ὁποία ἀνάμνησις... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν !... Πρὸς τί νὰ ζήσω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀνευ ἐκείνης ;... Ὅκτω μόνον ἡμέραι παρήλθον !... ὅκτω ἡμέραι ! Ἦτο ἐκεῖ, δροσερά, χαρίεσσα, ὥραία ! Μοι ἔλεγε : « Σ' ἀγαπῶ ». Συνέπιζε μετὰ τοῦ τέκνου μας... Ἐμερίμνα περὶ τῆς μελλούσης ἀνοίξεως... Προσεχέδιζε διὰ τὸ θέρος τοῦτο τὰς τέρψεις της... Ἐσκέπτετο νὰ ὑπάγῃ εἰς θαλάσσια λουτρά... Καὶ τώρα... Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν... ὅχι, ἐνέα... Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην... Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ ψῆχος ἦτο τοσούτον δριμύ... εἶχεν ἐξέλθει... ἐλησμένησα διατί... Εἶχε λάβει παρὰ τῆς βαπτρίδας της ἐπιστολήν... μὲ εἶπε, νομίζω. Καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν ἥτο κατεπειγούσα ἀνάγκη... ὁ καλλωπισμὸς εἶνε τὸσον σπουδαῖον πρᾶγμα διὰ τὰς γυναῖκας... »

« Ἦτο ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένη... Ἐκρύωσεν... Ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο τίποτε... ἀπλῶς κατάρρους !... δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσις... καὶ εἶτα... ὦ ! ἀδύνατον !... τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῇ ! Ὁ Θεὸς ἠπατήθη... ἀδύνατον, τὸσον ὥραία, τὸσον προσφιλὴς, τὸσον ἀξιογάπητος ν' ἀπέλθῃ, ἐγκαταλείπουσα τὸν συζυγόν της καὶ

τὸ τέκνον της !... Δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀποθνήσκῃ τις τὸσον προῶρος... »

— Σκληρότατος πάντων ὁ θάνατος, διέκοψεν ὁ Ἀλφρέδος, πρὸς ὃν ἐρρίψα βλέμμα, ὡσεὶ ἐλέγχων αὐτόν, διὰ τὴν ἐνώπιον τοιαύτης δυστυχίας κουφότητά του, — καὶ ἐξηκολούθησεν :

« Ὅ, τι ὁ Μαλέρβος ἔλεγεν εἰς τὸν Δουπεριέρν, κάλλιστα εἰς ἐκείνην, ἣν συγκαλοῖμεν, ἐφαρμόζεται, φίλτατε Ἰάκωβε :

Καὶ ῥόδον οὐρα, ἔχρην ὦ, ῥόδον, ἐπὶ μίαν πρωΐαν !

— Ἀχ ! ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίνατο ὁ δυστυχής, τὸ ὅλως ἀκκατάλληλον τῶν φιλολογικῶν τούτων ἀναμνήσεων παριδὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἀ ! ἔχετε δίκαιον, ἡ Λουίζα μου ἦτο ἀληθὲς ἄνθος... ἄθρον ἄνθος, οὐτινος ὁ σκληρὸς θάνατος μὲ ἀπεστέρησεν ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων μου... »

— Μὲ τὴν εὐτυχὴ ἐξίρῃσιν ὅτι ἀφῆκε σπόρον πρὸς παρηγορίαν σας, προσέθετο ὁ Ἀλφρέδος...

Οἱ ἄφρονες οὗτοι λόγοι, διέλαθον τοῦ δυστήνου φίλου μας τὰς ἀκοάς.

Φθάσαντες, κητήλομεν τῆς ἀμαξίας.

Ἡθέλησε νὰ μείνῃ μόνος.

— Ἀνάγκη ἐπὶ πολὺ νὰ κλαύσω, ἔλεγε, θλίβων τὰς χεῖράς μας, ἀνάγκη νὰ παραδουθῶ ὅλως εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς λύπης μου, ἀνάγκη νὰ βυθισθῶ ἐν τῇ ἀβύσσῳ ταύτῃ μέχρι πυθμένος... Ἐνεκὰ δὲ τούτου, παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον ! Μὴ δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸ μικρὸν μου τέκνον, τοῦ ὁποίου τὸ γλυκὺ βλέμμα θέλει μοι ἐνθυμίζει τὸ μαγευτικὸν βλέμμα ἐκείνης !

Ἀπεχωρίσθημεν.

— Οὐφ ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφρέδος, μόλις τοῦ Ἰάκωβου ἀπελθόντος. Συνεχῆς ἀφόρητος ἀγγαρεία !... διὰβολὴ ! ὅπως ἀφωσιωμένος ἦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, ὁ φίλτατος οὗτος Ἰάκωβος !... εἶνε ἐκ τῶν σπανίων συζύγων, νομίζει ὅτι δὲν προσποιεῖται !... Πόσοι εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνον εὐρισκόμενοι θέσιν προσποιούνται τοὺς τεθλιμμένους, καθ' ἑαυτοὺς ὁμῶς ψάλλοντες τὴν διάσημον ἐκείνην ἐπωδὸν :

« Ἦ ! τί χαρὰ, τί χαρὰ. »

Φεῦ ! γαῖαν χηρὸς ὁ δισμοῖρος.

Οὐδόλως ἀπεκρίθη. Ὁ Ἀλφρέδος Φερίε ἦτο παιδικὸς μου φίλος, ὡς ὁ Ἰάκωβος· εἶχον ὁμῶς πρὸς αὐτόν μεγίστην ἀντιπάθειαν, ἂν καὶ παρὰ πολλῶν ἐλογίζετο ὡς εὐφυῆς, ἀκριβῶς δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸν ἀπεστρεφόμην.

Ἐμπορεῖτο οὗτος τὴν εὐτυχίαν, ἀπαντα τὰ αἰσθήματα περιεγέλα, ἀπάσας δ' ἐκάκιζε τὰς παραφοράς· δικαίως δ' οὕτω ἐφέρετο, διότι νεώτατος ἔτι καὶ ἄπορος, εἰς ἀνωτάτην περιῆλθε κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις πάντοτε ἐσκεμμένως ἐνήργει, πολλάκις κολοσσικῶς τῷ ἐνεπιστεύετο χρηματικὰ ποσά.

Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, διότι μετὰ τὴν ἡμῶν συνέβη σφοδρὰ διαμάχη.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανεκαμψεν οὐκαδέ. Ἐ-